

denne Bevilling, thi han lever af denne Virksomhed, han boer for den han faaer Ordner og Titler for den og nyder altsaa en meget stor Anerkjendelse, uden at vi behøve at forøge Summen til denne Samling, der dog i sig selv ikke bethyder Noget for Kunsten. Det er en Slags historisk Samling, der tildeels indeholder historisk-kunstneriske Snurrepibier, og at anvende 2000 Rd. aarlig derpaa, paa Tider, da man, selv fra Ministeriets Side, bliver gjort opmærksom paa Trang, og det bethydelig Trang, som man gjerne vilde lindre, men maa lade være at lindre, og hvor hele Samfundsudviklingen kræver, at man bevæger sig i en anden Retning og opgiver at forøge Samlinger, med hvis Forøgelse der tillige kommer en Række andre Bekostninger, det er ikke helbigt. Hvad den lille Amanuensis ved Kobberstiksamlingen angaaer, saa vide vi jo, hvortil en saadan voxer op; om nogle Aar er det Synd, at denne Mand skal leve af saa lidt, atter om nogle Aar er det Synd, han skal leve af det lidet Mere, og saaledes bliver han ved at stige. Han hedder først Amanuensis, derpaa Underinspecteur, derpaa voxer han op til Inspecteur; og en Inspecteur kan man dog ikke give Mindre end 12 à 1400 Rd. Derpaa have vi saa mange Exempler, og derfor siger jeg: Lad ikke Spiren komme til at voxer, lad ham blive, hvad han er, og giv ham intet Pengetillæg. Jeg skal for mit Vedkommende dog tilraade, at man antager de 50 Rd., som Mindretallet raader til at forkaeste, just for at vi kunne vise, at vi have den Overbeviisning, at med det, der bevilges til denne Kobberstiksamling, er der nok til, at det kan paalægges Personalet at være tilstede to Gange om Ugen i et Par Aften-timer.

Jeg kommer nu til Theatret, og jeg troer da, at den ærede Minister, der havde med Ordningen af dette Forhold at gjøre, skal give mig det Vidnesbyrd, at han i at haandhæve den Overeenskomst, man er kommen ind paa, ikke har havt nogen ærligere Støtte end mig. Jeg har støttet denne Sag saa meget, det stod i min Magt; jeg holdt kun paa, at den Begrænsning, som dengang blev sat, skulde haandhæves, og at vi kunde komme til en Afslutning, saaledes at naar det skulde vise

sig, at det ikke vilde lykkes ved Hjælp af disse Midler, at bære Theatret igjennem, maatte man være fattet paa at overgive det i Privatmands Haand. Naar jeg taler om Theatrets Fallit, mener jeg ikke, og har aldrig meent, at de, der have Penge tilgode hos Theatret, ikke skulde blive betalte, men jeg mener kun, at naar den Tid kom, at Theatret ikke kan bære sig selv ved det bestemte Tilskud fra Statens Side, skal det ophøre at drives som særskilt Industri for Statens Regning. Den Kunst, der er tilstede ved Theatret, vedbliver ligesuldt at være tilstede, om ogsaa maaskee i et mindre Maal, derved, at der fra Statens Side gives en Understøttelse til en Privatmand, der paalægges at bære Theatret igjennem under Betingelser; som selv kunstneriske Hensyn kunne tilfredsstilles ved. Vi slippe da bort fra at have en Minister ansvarlig for, hvorledes der spilles paa et offentligt Theater. Det er kun det, jeg gaaer løs paa. Jeg skal indbrønne den ærede Minister, at Pensionerne for de Personer, der ere ansatte ved Theatret, for dem have en stor Betydning, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at dengang vi kom til Afgjørelsen om den Stilling for Theatret, som det nu indtager i finantiel Henseende, var man bleven enig om, at en af de Ting, der fremfor nogen anden tyngede paa Theatret, var den Pensionsadkomst, som blev givet, og som fristede Bestyrelsen til at antage Personer, den i det Hele ikke kunde være tjent med, holde paa dem, længe efterat det var erkjendt, at de ikke vare gode og brugbare, for ikke at sende dem bort med en altfor ringe Pension, og derpaa at pensionere dem i en temmelig tidlig Alder. Det er denne Række af underordnede Pensionister, som man især har frygtet. Man kom derefter over til et System, som igjennem den Tilførsel paa Finantsloven, som en Deel af Udvalget foreslaaer skal fjernes, tilsidst skulde bringe det dertil, at alle pensionsberettigede Gager høre op ved Theatret, og at derimod de vedkommende brugbare og dygtige Skuespillere, Skuespillerinder, Sangere osv. kunne blive høiere betalte. Det udelukker paa ingen Maade, at de Personer, der i en Række af Aar have fyldestgjort Publicums Fordringer, haaret Theatret igjennem og vundet stor Anseelse for deres Kunst, kunne